

В. А. Соколова

аспірантка,

кафедра міжнародних відносин ОНУ ім. І. І. Мечникова

к. 32, 24/26, Французький бул., м. Одеса-58, 65058, Україна

Тел.: (380482) 633259. E-mail: cis_asc@paco.net

СЕКЬЮРИТИЗАЦІЯ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ: НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКОВА СТРАТЕГІЯ — 2015 ТА БЕЗПЕКОВІ ПЕРСПЕКТИВИ ДЕВІДА КЕМЕРОНА

Реалії міжнародних відносин з точки зору сучасних ризиків та загроз міжнародній безпеці прийнято розглядати крізь призми різноманітних теорій та методологій вивчення. В рамках даної статті автор намагається провести аналіз сучасного етапу реалізації зовнішньої політики Великої Британії в сфері міжнародної безпеки з залученням основних положень теорії секьюритизації.

Ключові слова: зовнішня політика, Велика Британія, секьюритизація, Нова Безпекова стратегія.

У рамках наростаючої політичної кризи у Європі та світі уряд Великої Британії займається пошуком всіх можливих механізмів для забезпечення безпеки у межах власної країни. Під впливом цих сучасних міжнародних проблем виявилася необхідність перегляду «Концепції національної безпеки».

Саме тому з приходом до влади на другий строк консервативного уряду на чолі з Девідом Кемероном у травні 2015 року прем'єр-міністр перш за все домігся від Парламенту ратифікації нової Національної Безпекової програми стратегії та оборони [16] (скорочено тут і далі — Національна Безпекова Стратегія. — В. С.). Вона опублікована 22 листопада 2015 року у виданні «Williams Lea Group» (воно вважається авторитетним виданням з публікацій офіційних документів Великої Британії) та одразу отримала схвалення від Генерального Секретаря НАТО Яна Столтенберга.

Втім з самого початку треба зауважити, що при аналізі Національної Безпекової стратегії слід враховувати, насамперед, два принципових чинника, які впливають на подальший аналіз та розуміння не тільки окремих положень Стратегії, але й в цілому зовнішньої політики Великої Британії в сфері міжнародної безпеки. По-перше, згідно з зазначеним документом, безпекова політика Великої Британії тримає в фокусі та реагує на сучасні, найбільш пріоритетні виклики національній безпеці, та, по-друге, має інституційну залежність від відповідних безпекових інституцій Європейського Союзу та лімітована обов'язками Лондона в рамках, зокрема, оборонних стратегій Спільної зовнішньої та безпекової політики (СЗПБ) та Європейської політики безпеки та оборони (ЄПБО) ЄС. Примітно, але у межах Національної Безпекової стратегії ЄС (до речі, всупереч подальшій практичній реалізації безпекової стратегії Д. Кемерона) не згадується, втім

все ж «висвітлюються окремі відгалуження треків Великобританії в напрямку Німеччини та Франції» [16, р. 26, 27].

Взагалі, специфіка взаємодії Великої Британії з певними інституціями Європейського Союзу у сфері безпеки може зазнати суттєвих трансформацій з огляду на те, що Девід Кемерон чітко заявив про наміри Великої Британії вийти з ЄС одразу після перемоги консервативної партії на виборах 5 травня 2015 року [19].

Саме з приводу уникнення ризику дефрагментації Європейського Союзу у разі можливого виходу Великої Британії з ЄС 18–19 лютого 2016 року у Брюсселі було проведено саміт ЄС. Переговори в межах саміту закінчилися лише вночі 20 лютого 2016 року. У своєму інтерв'ю прем'єр-міністр Великої Британії Девід Кемерон зазначив: «Вже завтра я маю звітувати перед кабінетом міністрів, але зараз можна сказати, що тепер угоди було досягнуто. Нова угода передбачає особливий статус у межах Європейського Союзу. Референдум щодо перебування чи виходу Великої Британії з ЄС, як і очікувалось, відбудеться 23 червня цього року, хоча ця дата досі не підтверджена офіційно. У безпековому сенсі будемо діяти усім урядом задля збереження стабільності у країні» [18]. Слід зауважити, що звіт Девіда Кемерона призводить до думки про те що пункт, на який прем'єр-міністр спирається у Національній Безпековій стратегії Великої Британії, він вважає за необхідне розділити зі своїми європейськими колегами. Це стосується спільних зусиль у боротьбі проти нелегальної міграції, транскордонної злочинності та тероризму.

Щодо визначеної теми нашої статті варто згадати вчених, що займаються теорією секьюритизації. Особливої уваги заслуговують представники «Копенгагенської школи» Оле Вівер та Баррі Бузан зі своїми книгами, що були написані у соавторстві «Люди, держави та страх» [9] та «Безпека: нова структура для аналізу» [10], серед російських науковців, що займаються теорією секьюритизації та публікують за цією тематикою наукові статті, можна назвати таких, як Ольга Якушина «Теорія секьюритизації в міжнародних відносинах» [8] та Андрій Макаричев «Безпека та повернення політичного: критичні дебати у Європі» [3], а також теоретично важливою можна назвати роботу В'ячеслава Морозова «Безпека як форма політичного: про секьюритизацію та політизацію» [4].

На наш погляд, задля найбільш глибокого проникнення у зовнішню політику краще вивчати Нову Безпекову політику Великої Британії, видану 22 листопада 2015 року, через основні положення теорії секьюритизації.

Оле Вівер у книзі «Люди, держави та страх» виділяє три головних критерії теорії секьюритизації — актор, який висуває якусь проблему, об'єкт секьюритизації та аудиторія [9, р. 28]. В контексті зовнішньої політики Великої Британії саме таким критеріям відповідає прем'єр-міністр Великої Британії Девід Кемерон, який у Новій Безпековій стратегії зазначає необхідність захисту країни та британського населення та закликає до рішучих дій не тільки військовий альянс НАТО, але й країни-члени Співдружності та Європейського Союзу у надії на швидке вирішення питань, поставлених перед країною [16, р. 23, 24].

Баррі Бузан у своїй роботі «Безпека: нова структура для аналізу» приділяє увагу секторам через призму теорії конструктивізму, яку використовує для розкриття своєї думки: «Задача постає в ізоляції кожного сектора з метою аналізу динаміки безпеки, але при цьому всі сектори взаємопов'язані один з одним» [10, р. 5]. Він виділяє п'ять секторів — воєнний, економічний, політичний, соціальний та екологічний. Ці сектори дають змогу у вигляді вступу до теоретико-практичних завдань статті поступово зрозуміти її основні задачі.

Отже, Бузан про першу категорію зазначає: «У воєнному секторі зазвичай виступає країна, а також окремі політичні особи» [10, р. 7], що на зовнішньополітичному прикладі Великої Британії означає її саму та спільну роботу консервативного уряду.

На другій він акцентує, що «політичні загрози традиційно пояснюються принципами суверенності, які можуть загрожувати, порушуючи легітимність чи авторитет держави» [10, р. 7, 8]. Слід відмітити, що Національна Безпекова стратегія стала другою, але більш вдалою спробою нині діючого кабінету консерваторів на чолі з їхнім лідером Девідом Кемероном закріпити свої ідеї безпеки «відповідей» для «викликів, що драматично змінилися з 2010 року» [16, р. 15]. Тому даний сектор з максимальною точністю описує основні засади нової зовнішньополітичної стратегії Великої Британії: тероризм та екстремізм [16, р. 16], фактор нестабільності [16, р. 16], нелегальна міграція [16, р. 17] та прояви агресії Російської Федерації (у офіційному документі цей пункт отримав назву «російська поведінка») [16, р. 18].

Третя, економічна, відсутня у даному документі, бо завдання перед урядом Девід Кемерон ставить виключно безпекового характеру, а у Баррі Бузана це подається на прикладі фінансування державою воєнної сфери та визначення рівня благополуччя у державі економічними чинниками. «В цілому, у сфері ринкової економіки спроби секьюритизації різноманітних фірм та активів такі заходи уживаються рідко» [10, р. 27], — підкреслює автор.

Четвертим сектором є соціальний, який автор характеризує у формі «глобалізуючих тенденцій та факторів, які можуть розглядатися у якості можливих загроз» [10, р. 27, 28], а отже, у розгляді Національної Безпекової політики Великої Британії це має велике значення. Девід Кемерон виділяє у документі два фактори — нелегальної міграції [16, р. 17], а також переміщення організованої та неорганізованої злочинності [16, р. 17, 18] — й «ставить» їх у перші рядки особливих загроз своєї країни. Обидва виникають у зв'язку з нестабільною ситуацією в регіоні Близького та Середнього Сходу. Перший з насильницьких дій проти мирного населення у рамках власної країни (на прикладі Сирії) та другий у вигляді проявів активізації терористичної організації ІДІЛ. Якщо перший фактор у документі прем'єр-міністром Великої Британії описується лише тактичними кроками щодо урегулювання, то про другий він відгукується таким чином: «ІДІЛ це одне з тих формувань, що не діє самотужки, коли мова йде про терористичну та екстремістську складові. За терорис-

тичною зазначено, що частіше фіксується використання усіх можливих видів озброєння, та за екстремістською це підкреслюється у важливості освітлювання та передачі даних усіма видами електротехнічних засобів та різноманітних засобів масової інформації, що розповсюдженні по нестабільних регіонах, які підтримують ІДІЛ» [16, р. 16, 17]. Підтвердженням цих факторів може слугувати ще одна теза Бузана, яка пояснює все вище написане: «Центр соціального сектору безпеки будується навколо загроз державному суверенітету. Безпека, в першу чергу, стосується стабільності держави» [10, р. 28].

П'ятим та останнім сектором, за Баррі Бузаном, є екологічний фактор, що характеризується, як «перелік можливих референтних об'єктів у вигляді підтримки планетарного клімату та біосфери» [10, р. 28]. За таких умов Безпекова Стратегія Великої Британії не виділяє проблеми такого кола. Це пояснюється тим, що задля вирішення питань клімату у Великій Британії є інші вузькоспеціалізовані міністри. На підтвердження наших слів підкреслимо понятійний зміст, даний самим автором наприкінці опису даного сектора: «Системний рівень є домінуючим у цьому секторі: більшість кроків процесу секьюритизації є результатом існування міжнародної екологічної спільноти» [10, р. 28, 29].

Баррі Бузан та Оле Вівер, окрім секторів, у своїй книзі «Люди, держава та страх» пропонують звернутися до моделі секьюритизації, яку представляють за допомогою дискурс-аналізу. Але одразу Бузан підкреслює: «Дискурс, що приймає форму загрози для об'єкта, не може бути секьюритизацією. Він може бути секьюритизуючим лише за однієї важливої умови — аудиторія має його сприймати» [9, р. 22, 23].

Окрім дискурс-аналізу, автори використовують метод речового акту Джона Остіна [2, с. 46]. Його метод включає три види актів — локутивний, іллокутивний та перлокутивний. Важливо одразу зазначити, що у теорії секьюритизації Баррі Бузан та Оле Вівер використовують лише іллокутивний акт [8, с. 53]. Він вважається найбільш ефективним завдяки двом компонентам: вказівці на значення та комунікативній цілі доповіді [2, с. 46, 47].

Саме рішучість промов та якість дій після них є запорукою успіху консервативного кабінету на чолі з Девідом Кемероном вже другий строк поспіль та є яскравим прикладом іллокутивного акту. Також слід пам'ятати про британський традиціоналізм. Він у «обличчях» своєї країни немає ідеї заклику інших держав до вирішення своїх зовнішньополітичних «викликів». У Бузана та Вівера про такі випадки теж знайшлася теза: «Безпека не обов'язково має бути пов'язана тільки з державою, але й також не є у рівних долях доступною для інших країн та соціальних рухів» [10, р. 29].

Незважаючи на появу та розвиток нових теорій та шкіл міжнародних відносин в останні кілька десятиліть, які запроваджували нові концептуальні тренди та поглиблювали теоретичні напрацювання «класичних» теорій міжнародних відносин, центральне місце у сучасних міжнародних політичних та наукових реаліях знову починають займати ті самі кон-

цепції «класичних» та афілійованих з ними шкіл міжнародних відносин. Це зумовлено поверненням на політичну мапу світу традиційних засобів ведення зовнішньої політики в якості реакції на виклики, знані ще з часів Холодної війни. Також ця тенденція взагалі закликає до розширення теоретичного погляду на сучасну зовнішню політику Великої Британії з позиції комплексного використання різноманітних теорій міжнародних відносин поряд з «класичними», які б доповнювали одна одну в умовах певної обмеженості кожної з них. Це потрібно постійно мати на увазі при аналізі «нових» «старих» загроз безпеці, тому що навіть саме поняття «безпеки» постійно змінюється та навіть дещо по-різному трактується представниками різних теоретичних напрямків.

Так, у теорії секьюритизації термін «безпека» означає: «необов'язково реальна загроза існуванню, але та, що представляється такою за допомогою мовного акту» [15, р. 2]. А наприклад, у школі політичного неореалізму стверджують таким чином: «Безпека — стан захищеності життєво важливих інтересів індивіда, суспільства та вже потім — держави» [5]. Якщо ми продовжимо аналізувати теоретичні підходи школи політичного неореалізму, то треба зауважити, що основною специфікою неореалізму є розподіл на внутрішні та зовнішні загрози. Вони мають різні чинники урегулювання, але спільну мету — збереження спокою та відчуття захищеності кожного громадянина країни [5]. Тобто, термін «безпека» та специфіка даної школи переплітаються з безпековими положеннями Великої Британії та мають бути розглянуті у контексті нашої статті.

Згідно з підходами школи політичного неореалізму до внутрішніх загроз, як і у теорії секьюритизації, уряд Великої Британії відносить нелегальну міграцію, що викликає ризик виникнення фактору нестабільності у Великій Британії. Урегулювання беруть на себе два види охоронних служб. Правоохоронні органи на кордонах та у межах країни, що регулюють міграційні процеси, та в самих населених пунктах (містах, передмістях, тощо) на себе бере поліція. Наприклад, лише з початку 2016 року кількість поліцейських в одному тільки Лондоні збільшилась вдвічі.

Серед зовнішніх загроз прем'єр-міністр Великої Британії Девід Кемерон найбільшою на сучасному етапі вважає ІДІЛ. Після терактів у Парижі була активізована коаліція проти цієї терористичної організації.

Теоретики неореалізму стверджують, що будь-яка держава, здійснюючи власні національні інтереси, має також поважати та мати на увазі інтереси інших країн. Колективну безпеку неможливо здійснити за рахунок здійснення тиску на інтереси будь-яких країн, її можна активізувати лише за принципами партнерства та співробітництва [7].

За вищезазначеним прикладом, до даної коаліції увійшли чотири країни, Сполучені Штати Америки, Франція, Німеччина та Велика Британія, яка займає в ній активну позицію.

Через чотири дні після ратифікації Національної Безпекової стратегії, 26 листопада 2015 року Девід Кемерон знову звернувся до Парламенту [12]. Цього разу задля отримання дозволу на бомбардування позицій ІДІЛ у Сирії (до цього моменту у межах коаліції Велика Британія мала пра-

во бомбардувати лише «іракські» частини терористів). Мотиви Кемерона щодо авіаударів по позиціях ІДІЛ [13] були схвалені Парламентом та вже 5 грудня бомбардування повторилося.

1 лютого 2016 року Девід Кемерон та британські міністри закордонних справ та оборони вже розпочали разом опрацьовувати новий план щодо інтервенції до іншого місцезнаходження ІДІЛ у Лівії.

Таким чином, розглянувши Національну Безпекову стратегію Великої Британії, розуміємо, що головним секьюритизуючим фактором в ній є загроза ІДІЛ. З точки зору школи політичного неореалізму демонструється активність уряду Британії в коаліції проти цієї організації, що свідчить про «світову» солідарність держави.

Метою цієї стратегії є виконання низки завдань, що перед собою ставить уряд країни, а саме: знищення ІДІЛ [16, р. 16], зупинення масової міграції [16, р. 17], протидія екстремізму та тероризму [16, р. 17, 18] та налагодження діалогу з Російською Федерацією (з приміткою про покращення стосунків з Україною) [16, р. 18]. Дані завдання узгоджено у Національній Безпековій стратегії 2015 року та мета їх виконання першочергова й невідкладна.

Крім цього, питання подальшого існування Великої Британії у межах Європейського Союзу посідає друге за важливістю місце у зовнішній політиці країни. Це залежить від двох нерозривних факторів — рішення населення шляхом референдуму та Девіда Кемерона, який ще у травні 2015 року зазначив необхідність для Великої Британії виходу з ЄС.

Після саміту в Брюсселі (18–20 лютого 2016 року) Девід Кемерон на пресконференції повідомив про необхідність проведення референдуму щодо виходу Великої Британії з Європейського Союзу 23 червня цього року.

Підводячи підсумок, можна сказати, що безпековими перспективами Девіда Кемерона є швидкість виконань усіх зазначених вище дій, які мають вигляд симбіозу «секьюритизуючого» підходу до викликів безпеці з необхідністю «реалістичної» відповіді на них. Як відомо, коли у політиці слова збігаються з ділом — народжується (у нашому випадку зберігається) авторитет обраного лідера.

Список літератури

1. Великобритания нанесла вторую серию авиаударов по ИГИЛ в Сирии [Электронный ресурс] // Украинская правда. — Режим доступа: <http://www.pravda.com.ua/rus/news/2015/12/5/7091474/?attempt=1>.
2. Гонгало Е. Ф. Теория речевых актов Дж. Остина и Дж. Серля / Гонгало Е. Ф. // Материалы V Международной научной конференции «Культура, наука, образование в современном мире». — Гродно, 2011. — С. 45–49.
3. Макарычев А. Безопасность и возвращение политического: критические дебаты в Европе / Макарычев С. А. // Индекс безопасности. — Москва, 2012. — № 4 (87), том 14. — С. 25–40.
4. Морозов В. Безопасность как форма политического: о секьюритизации и политизации / Морозов В. Е. // Безопасность и сила в политике. — Москва, 2011. — С. 24–35.
5. Овчарова Т. Политология: (курс лекций) [Электронный ресурс] / Т. Н. Овчарова, В. И. Литвинчук. — Режим доступа: <http://all-politologija.ru/knigi/politologiya-kurs-лекcij-ovcharova-litvinchuk/realizm-i-neorealizm>.

6. Терещенко А. Критическое направление в исследованиях безопасности [Электронный ресурс] / А. П. Терещенко // Отечественные записки. — Москва, 2013. — № 2 (53). — Режим доступа: <http://www.strana-oz.ru/2013/2/kriticheskoe-napravlenie-v-issledovaniyah-bezopasnosti>.
7. Цыганков П. Международные отношения [Электронный ресурс] / П. А. Цыганков. — Режим доступа: <http://uchebnik-online.com/131/961.html>.
8. Якушина О. Теория секьюритизации в международных отношениях / О. А. Якушина; под ред. Савина Л. В. // Геополитика: Информационно-аналитическое издание. — Москва, 2012. — С. 47–87.
9. Buzan B. People, states and fear: the national security problem in International relations / Buzan B. // Wheatsheaf books. — London, 1983. — P. 272.
10. Buzan B. Security A new security framework for Analysis / B. Buzan, O. Waever, J.de Wilde. — London: Lynne Rienner Publisher, 1998. — P. 239.
11. Charett C. A Critical Application of Securitization Theory: Overcoming the Normative Dilemma of Writing Security / Charett C. — Institut Catala Internacional per la Pau, 2009. — P. 1–48.
12. David Cameron puts case for Syria airstrikes to MP's // The Guardian. — Stable URL: <http://www.theguardian.com/politics/2015/nov/26/david-cameron-publishes-case-for-syria-airstrikes>.
13. Full text of David Cameron's memorandum on Syria airstrikes // The Guardian. — Stable URL: <http://www.theguardian.com/politics/2015/nov/26/full-text-of-david-camersons-memorandum-on-syria-airstrikes>.
14. Michael C. Williams Words, Images, Enemies: Securitization and International Politics / Michael C. Williams // International Studies Quarterly Publisher. — Wales, Dec., 2003. — Vol. 47, No. 4. — P. 511–531.
15. Munster van R. Logics of Security: The Copenhagen School, Risk Management and the War on Terror / Munster van Rens // Political Science Publications. — Denmark, 2005. — P. 2–20.
16. National Security Strategy and Strategic Defence and Security Review 2015. — London: Williams Lea Group, 2015. — P. 96.
17. Stone M. Security according to Buzan: a comprehensive security analysis / Stone M. // Groupe d'Etudes et d'Expertise «Sécurité et Technologies». — Parice, 2009. — P. 1–11.
18. UK-EU deal agreed at Brussels summit // BBC News. — Stable URL: <http://www.bbc.com/news/live/uk-politics-35601369>.
19. UK's elections results table // BBC News. — Stable URL: <http://www.bbc.com/news/election/2015/results>.

Стаття надійшла до редакції 03.03.2016

References

1. «Velikobritaniya nanesla vtoruyu seriyu aviaudarov po IGIL v Sirii.» Ukrainskaya pravda. Accessed February 15, 2016. <http://www.pravda.com.ua/rus/news/2015/12/5/7091474/?attempt=1>.
2. Gongalo, E. F. «Teoriya rechevyh aktov Dzh. Ostina i Dzh. Serlyya.» Materialy V Mezhdunarodnoj nauchnoj konferencii (2011): 45–49.
3. Makarychev, A. «Bezopasnost' i vozvrashchenie politicheskogo: kriticheskie debaty v Evrope.» Indeks bezopasnosti 4 (2012): 25–40.
4. Morozov, V. «Bezopasnost', kak forma politicheskogo: o sek'yuritizacii i politizacii.» Bezopasnost' i sila v politike (2011): 24–35.
5. Ovcharova, T., i V., Litvinchuk. Politologiya (kurs lekcij). Accessed February 15, 2016. <http://all-politologiya.ru/knigi/politologiya-kurs-lekcij-ovcharova-litvinchuk/realizm-i-neorealizm>.
6. Tereshchenko, A. «Kriticheskoe napravlenie v issledovaniyah bezopasnosti.» Otechestvennye zapiski 2 (2013). Accessed February 15, 2016. <http://www.strana-oz.ru/2013/2/kriticheskoe-napravlenie-v-issledovaniyah-bezopasnosti>.
7. Cygankov, P. Mezhdunarodnye otnosheniya. Accessed February 15, 2016. <http://uchebnik-online.com/131/961.html>.

8. Yakushina, O. «Teoriya sek'yuritizatsii v mezhdunarodnyh otnosheniyah.» In «Geopolitika», edited by Savin L., 47–87. Moskva, 2012.
9. Buzan, B. People, states and fear: the national security problem in International relations. London: Wheatsheaf books, 1983.
10. Buzan, B., and O. Waever, and J.de Wilde. Security A new security framework for Analysis. London: Lynne Rienner Publisher, 1998.
11. Charett, C. «A Critical Application of Securitization Theory: Overcoming the Normative Dilemma of Writing Security.» Institut Catala Internacional per la Pau (2009): 1–48.
12. «David Cameron puts case for Syria airstrikes to MP's.» The Guardian. Accessed February 15, 2016. <http://www.theguardian.com/politics/2015/nov/26/david-cameron-publishes-case-for-syria-airstrikes>.
13. «Full text of David Cameron's memorandum on Syria airstrikes.» The Guardian. Accessed February 15, 2016. <http://www.theguardian.com/politics/2015/nov/26/full-text-of-david-camerons-memorandum-on-syria-airstrikes>.
14. Williams, Michael C. «Words, Images, Enemies: Securitization and International Politics.» International Studies Quarterly Publisher 4 (2003): 511–531.
15. Munster, van R. «Logics of Security: The Copenhagen School, Risk Management and the War on Terror.» Political Science Publications (2005): 2–20.
16. National Security Strategy and Strategic Defence and Security Review 2015. London: Williams Lea Group, 2015. Accessed February 15, 2016. https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/478933/52309_Cm_9161_NSS_SD_Review_web_only.pdf.
17. Stone, M. «Security according to Buzan: a comprehensive security analysis.» Sіcuritіt et Technologies (2009): 1–11.
18. «UK-EU deal agreed at Brussels summit.» BBC News. Accessed February 15, 2016. <http://www.bbc.com/news/live/uk-politics-35601369>.
19. «UK's elections results table.» BBC News. Accessed February 15, 2016. <http://www.bbc.com/news/election/2015/results>.

В. А. Соколова

кафедра международных отношений ОНУ им. И. И. Мечникова
к. 32, Французский бул. 24/26, г. Одесса-58, 65058, Украина

СЕКЬЮРИТИЗАЦИЯ ВЕЛИКОБРИТАНИИ: НАЦИОНАЛЬНАЯ СТРАТЕГИЯ БЕЗОПАСНОСТИ — 2015 И ПЕРСПЕКТИВЫ БЕЗОПАСНОСТИ ДЭВИДА КЭМЕРОНА

Резюме

Реалии международных отношений с точки зрения современных вызовов и угроз международной безопасности принято рассматривать через призму различных теорий и методологий изучения. В рамках данной статьи автор стремится провести анализ современного этапа внешней политики Великобритании в сфере международной безопасности с использованием основных положений теории секьюритизации.

Ключевые слова: внешняя политика, Великобритания, секьюритизация, Новая стратегия Безопасности.

V. A. Sokolova

Department of International Relations, Odessa National University
k. 32, French Bul., 24/26, Odessa-58, 65058, Ukraine

SECURITIZATION OF GREAT BRITAIN: NEW SECURITY STRATEGY — 2015 AND DAVID CAMERON'S SECURITY PERSPECTIVES

Summary

Realities of international relations in the case of challenges to modern security should be regarded through the prism of different theories and methodologies. In the current article the author tries to analyze foreign policy of Great Britain (22d of November 2015 National Security strategy came into force after six years without it) in the sphere of international security with the usage of main theoretical provisions of securitization theory. The subsistent article contains securitization concepts which were designed by founding fathers of this theory — Barry Buzan and Olli Viver. Also, Russian political scientists — Vyacheslav Morozov, Andrey Makarychev and Olga Yakushina are mentioned in this article.

Key words: foreign policy, Great Britain, securitization, National Security strategy.